

2. In morali-
bus.

Externis.

Internis.

Th. 5. Ad qualitates morales quando applicatur, aut bona externa, aut interna significat.

Th. 6. Externa, ut nobilitatem, divitias, &c. Hunc insensum dixit *Plautus Trinummi. Act. 5. Sc. 2. fortem familiam.*

Th. 7. Interna, quando pro modestia insigni aut magnanimitate aliisque virtutibus ex usu loquendi accipitur. Cum enim omnia in fortitudine bellica ponerent Romani, nomen ejus, ubi ad domesticas virtutum actiones applicabant, amplius esse voluerunt. Inde uti fortitudo penè solos viros decet, (quia, apud *Aristophanem in Acharn. Act. 4. Sc. 6.*

Γυνή ἐστὶ τῷ πολέμῳ ὄντι ἀξία,

Mulier est indigna bello :)

Etymologia
Græca.

Ita virtutis nomen à viris accersebant. Pertinet ad hanc significationem græcum nomen fortitudinis, ἀνδρεία, virilitas ad verbum *Valla* dicta *L. I. Dial. cap. 9.* Hinc etiam virtus ipsa pro fortitudine Augustæi scriptoribus; *Ciceroni, Virgilio, Ovidio, Horatio, aliisque* sæpius accepta.

II. Ethica.

1. Antiquiorum.

Th. 8. Ethicè latius accipitur tam apud antiquos quam apud recentiores. Pythagorèi & hos secuti Platonici & Stoici, quatuor elegere virtutes, in quibus tanquam cardinibus ceteræ omnes verterentur; Cardinales inde sequioribus seculis, prisco ævo virtutes καὶ ἐξοχήν dictæ.

Th. 9. Hi cum virtutes potissimum subjectis distinguerent & animæ tres partes aut tot, ex nostro stilo, facultates attribuerent, rationalem, irascibilem & concupiscibilem; idè prudentiam ad primam; fortitudinem ad secundam; & ad concupiscibilem temperantiam ablegarunt; justitiam verò totam animam regere, aut priores virtutes omnes in se complecti tradidere, uti ex reliquiis Pythagorææ disciplinæ colligere est.

Ejus ratio.

Th. 10. Ex hac hypothese fortitudini plures species dedere. Ejus enim partes, inquit *Cic. L. II. de Inv. sunt, Magnificentia, Fidentia, (pro qua quibusdam ex Thoma 22. q. 128. art. 1. fiducia, Conimb. disp. 9. Ethic. q. 2. art. 2. aliisque Magnanimitas) Patientia, Perseverantia.*

Specialis applicatio.

Th. 11. Inter recentiores qui fortitudinem latius acceperunt, præcipuè hic notamus *Sculietum* & sectatorem ejus *Wendelinum*.